

Η ΩΡΙΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Της κυρίας Ρεκαμίτ προς τον Λουκιανόν Βοναπάρτην
 Είσαθε πολύ-πολύ υπερβολικός. Λέτε απ' ενός πως είμαι η τελευταία γυναίκα, και από το άλλο μέρος μου κάνετε γελοίες σζηρές ζήλειας. Και ανόητης ζήλειας μάλιστα. Αν είμαι όμοια, όπως λέτε, πρέπει να θεωρήσετε φυσικό το γεγονός, ότι άρξω και σ' άλλους ανθρώπους. Δεν εινε εγκλημα αυτό και δεν φταίω εγώ, αφού δεν κάνω τίποτε για να προκαλέσω ένα θαυμασμό, που γεννάται φυσικός για μένα.

Βλέπετε ότι είσαθε άδικος; Προσθήξτε με λυπήσατε πολύ με την ψυχρότητά σας. Δεν φταίω εγώ εάν ο κόμης Ροβέρτος, εινε ερωτευμένος μαζί μου και δεν γάνει ευχαίρια να μου εκδηλώση τόν έρωτά του. Ξέρετε πολύ καλά ότι δεν τού δίνω εγώ θάρρος. Ο κόμης εινε πάντα ευγενέστατος και δεν μου δίνει άφορη ή να τόν «διώξω», όπως με συμβουλευάτε. Μή θυμώνετε λοιπόν. Ένας πολιτισμένος άνθρωπος πρέπει να ξέρη καλά τα μυστικά του γυναικείου χαρακτήρος. Είσα, τών γυναικών, μιά άριστον τα κοιμημένα και μιάς ζολακιδεί ο θαυμασμός τών άνδρών. Σάν βασιλισσες, που είμαστε, όταν είμαστε όμοιες, θέλουμε και μεις την αυλή μας; Λοιπόν σας συνιστώ, περισσότερη ψυχραιμία και λιγότερο ένθουσιασμό.

Ιουλιέττα

Ο πρίγκιψ του Κοκνί προς την κυρία ντ' Ολδιδί

Κυρία, υποθέτω ότι η διαγωγή μου μαρτυρεί τα αισθήματά μου για σας. Είμουν άσπαστος και έγινα σταθερός. Είμουν έγωιστής και τώρα θυσιάζομαι για ζείνο, ή μάλλον για έκενη που άγαπώ. Είμουν άπαισιόδοξος και τώρα η ζωή μου φαίνεται, σαν ένας άπειριτος κήπος, στρωμένος με ρόδα. Ποιος με άλλαξε έτσι; Έσει; Μόνον έσει! Πιστεύετε τώρα ότι ό έρως, ό ειλικρινής έρως, μπορεί να μεταβάλη τα αισθήματα και τας σκέψεις ενός ανθρώτου; Πιστεύετε πως μ' εκίματε καλύτερον, πως μ' άλλαξεν ή άγάπη σας έντελώς;

Έγραφέτε τις παλαιές μου συνηθειες, και φροντίζω μόνο να σας φανώ εύχαριστος.

Οι φίλοι μου παραπονούνται ότι του; έγραφέτε. Γεντί τό έκαμα αυτό; Για να ζοδεύω όλες τις ώρες της ημέρας για ένα σκοπό; Για να σας συναντώ, για να σας βλέπω. Βλέπετε λοιπόν τί έκταρση έχετε εκάνω μου; Άλλά τα λόγια εινε περιττά. Θα ζήσετε αν είμαι άξιος; της εύνοιās σας από το μέλλον.

Φιλώ τό λευκό σας χέρι
Πρίγκιψ Κοκνί

Της κυρίας ντ' Ολδιδί προς τον πρίγκιπα Κοκνί

Μιλάτε πολύ υπερβολικά για τόν έαυτό σας και δεν λέτε τίποτα για τούς άλλους. Αν έσει; αλλάξεν τρόπο ζωής; τί να είπω έγώ; Έχω μεταβληθή πολύ απ' ότου σας γνώρισα, αλλά μην είσαθε πολύ άπαιτητικός. Ξέρετε καλά ότι ό άνδρας μου ειναι ζηλότυπος; μέχρι υπερβολής. Λοιπόν πώς θέλετε να σας βλέπω συχνά και πως να δικαιολογώ της άτελείωτες άπουσιές μου; Ποιά δικαιολογία να βρω για να άποδείξω ότι ή άπουσία μου άπ' όλα τα κέντρα της κοινωνικής ζωής; ειναι άποτελεσμα ψυχικής κοινότητας; Δεν με πιστεύει κανένας. Πρέπει να ξέρετε ότι τό ψέμμα ειναι τόσο κοινωστικό πράγμα! Και άπαιτεί κόπους, που δεν τούς φαντάζεται έκείνος που δεν τό χρειάζεται!

Μή μου μιλάτε για τις θυσίες σας και όμολογήσατε ότι ειναι πολύ μικρές απέναντι τών δικών μου. Βέροθα

Της ίδιας προς τον ίδιον

Σας άρκίζομαι ότι ποτέ δεν σας είπα την

παραικική υπερβολή. Πρέπει να με πιστεύετε, όπως κι' εγώ σ'α; πιστεύω. Πρέπει να έχετε έμπιστοσύνη στο αισθημά μου. Άγάπη χωρίς πίστι ειναι Κόλασις. Άγάπη χωρίς πίστι ειναι πόθος, χιόνι. Η ύποψια μαραινει τας καρδιās και τας ψυχάς. Ο έρως ειναι όπως τα λουλούδια. Δεν άνταπτίσσεται χωρίς τη θερμότητα του ήλιου της άμοιβαίας πίστεως.

Μή με κάνετε λοιπόν να υποφέρω. Μή γκρινιάζετε. Μή ζητάτε τ' άδύνατα....

Με πολλά παράπονα
Βέροθα

Της Νινόν ντ' Ααγκιλό προς τον Μαρκήσιον ντ' Βιλαρσό

Παρίσι 15 Δεκεμβρίου

Έθύμισα πολύ μαζί σας. Σας έξήγησα να θυσιάζετε προς χάριν μου μια διασκέδασι και δεν τό κάνετε. προφασισθείς άναπαυτικά πράγματα. Να είσαθε πλέον ειλικρινής.

Όμολογήσατε ότι σας άρξει ό χορός! Προτιμώ έτσι. Τουλάχιστο να είνε εν τάξει με την άλήθεια. Πρέπει όμως να ξέρετε ότι εγώ δεν συγχωρώ τό ότι προτιμάτε να πάτε στο χορό παρά να καθίσετε να περάσετε μαζί μου τη βραδείά σας.

Όλα αυτά με έκαναν και σκέφθησα σοβαρά. Έχω άπόλυτον άνάγκη της λογικής την όποιαν με έκάνετε να χάσω. Καλύτερα να μη σας είδω μερικες ημέρες. Ό ντ' Έβρεμόν με προσεκάλεσε να περάσω λίγες ημέρες εις την βίλλα του. Αποφάσισα να δεχθώ την πρόσκλησί του. Θα μου ήταν άδύνατον να μείνω στο Παρίσι χωρίς να σας βλέπω. Φεύγω και σας παρακαλώ να μη με άκολουθήσετε. Υποθέτω ότι έχω άκόμη μερικά δικαιώματα. Δεν πιστεύω να τα έχασα όλα....

Λοιπόν περιμένο να υποταχθήτε εις την θέλησί μου. Δεν θέλω να μου γράψετε. Σας ζητώ μονάχα μερικες ημέρες ήσυχίας και μοναξιάς.

Μή φοβείσθε, δεν θέλω να σας εγκαταλείψω για πάντα. Περιμένετε με ύπομονη να λάβετε ειδήσεις μου. Λοιπόν χαιρέτε. Σας λικτεύω και πάλι να μη ζητήσετε να με ίδητε. Νινόν

Της Νινόν ντ' Ααγκιλό προς τον Μαρκήσιον ντ' Βιλαρσό

Βλέπετε ότι εκράτησα τόν λόγο μου. Μαρκήσιε. Είμαι εδώ πρό είκοσι ημερών και συλλογίστηκα πολλά πράγματα. Διαβάσατε με με προσοχή! Πρέπει να σας έμπιστευθώ τι μου συμβαίνει.

Μου πέρασε ό θυμός και έγινα ψυχραιμότερη. Εινε εγκλημα ή φασαία;

Σας είπα χίλις φορές ότι δεν θέλω να σας κρατήσω διά της βίας.

Άγαπώ τόν Μαρκήσιον ντ' Βιλαρσό σαν φίλο μου και όχι σαν σκλάβο. Να σας πώ: Φταίμε έμεις ή γυναίκες για τις άπιστίας τών άνδρών. Ίσως ξεγνοίμε να στολίσουμε με πολλά λουλούδια της άλυσσιδής που δένομε τούς άγαπημένους μας... Ά; μίσησαμε καθαρά! Έγώ πταίω γιατί ή δις ντ' Ομπινιέ μου πήρε την καρδιά σας. Πρό πολλού άνακάλυψα ότι την άγαπάτε. Σας όμολογώ ότι έσπούδασα καλά τόν χαρακτήρα της. Έσώγκρινα τό προτερήματα και τα έλαττώματά της με τό δικά μου. Εινε χαριτωμένη. Δεν εινε όμως ή γυναίκα που θα σας κρατήση πολύν καιρό. Πάλι σε μένα θα γυρίσετε... μια μέρα. Δεν ξέρω ποτέ, αλλά δεν θ' άγγήσετε πολύ!

Κατά βέθος ή συμπαθείά σας προς έμε εινε άκόμη θερμή και ζωντανή... Θα έχω ύπομονή. Πρό; τό παρόν άποσιάζομαι με όλας τας τιμάς. Η Νινόν δεν εγκατέλειψη ποτέ από κανένα.

Χαιρέτε. Μαρκήσιε, θα περιμένο να μαραθούν τα άνθη της νέας άγάπης σας.

Νινόν

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ

ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ.....

Έτσι, σαν πάντα, θα θρηνώ, στον έρχομό του φθινοπωρου, γροικώ τας κάποιον σκοτεινό τραγουδι άληθη πείσοπουρου στα στενορρήματα....

Άπό μαζωιά, μιά παγωνιά θάρθθη, καθός στα περασμένα, και θα με βρή χει στη γωνιά, μ' όνειρατα κιά ξεκαμένα... Γύρα όλο έρώμα....

Τίποτα πιά δεν καρτερώ κι' αν ζημερώνει κι' αν νυχτώνει: Άπό καιρό, πολύν καιρό, μ' έχουν άρψει ως κι' οι πόνοι, τά καρδιοχτύτια.

Πού με τραβούσαν δώ και χει μεσ' στης ζωής τη σκληρή πάλη.. Και τό ποτέ-ποτέ γλυκύ- με πόνο, σε μουνητό χρουστάλι, όλο τό ήτια....

Άγγελος Βοαδινές

Προσέχως στο «Μπουκέτο» διηγήματα τών κ. κ. Ξενοπούλου, Νιρβάνα, Σταμ. Σταμ., Πέτρου Πρωϊνού κλπ.